

Янко дигна ржка и закри очитѣ си. Стори му се, че отъ тѣхъ падна нѣкаква черна превързка и изведнажъ свѣтътъ му се стори тѣй свѣтълъ, тѣй свѣтълъ, че се уплаши да не ослѣпѣе отъ силната свѣтлина...

Той се наведе, грабна набръчканата ржка на бабичката, цѣлуна я и извика:

— Благодаря ти, майко!... Азъ рано изгубихъ майка си. Ти ме спаси и ти ще бждешъ моя майка!... Азъ съмъ вече твой синъ

И изведнѣжъ Янко заплака. Сълзи порой ручаха отъ очитѣ му, течеха по бузитѣ му... Топѣха се всички горчивини и ледени буци, които съ години се бѣха натрупали въ душата му... Янко усѣти какъ му олекна на душата. Какъ заигра и затуптѣ радостно сърдцето му. Той бѣше готовъ да хвъркне, да прегърне цѣлия свѣтъ.

И за голѣмо очудване на бабичката, Янко грабна вързопъ дърва отъ гърба ѝ, метна го на рамото си, хвана бабата подъ ржка и я поведе...

За най-голѣма изненада на цѣлия градъ, Янко мина тѣй презъ града гордо-гордо и съ вирната глава.

Следъ обѣдъ градътъ се смая още повече. Янко водѣше за ржце четиритѣ бедни и голи сирачета и съ свѣтнали отъ радостъ очи и сладка усмивка имъ накупи нови дрехи, обу ги въ нови обуца, па ги заведе предъ сѣдѣщата и ги осинови...

И това чудо доживѣха Новоградчани. Доживѣха и видѣха майсторъ Зозо, който не бѣше жененъ, да стане изведнажъ татко на четири момчета.

А баба Рада, бабата на сирачетата, стана негова майка. Янко се не помнѣше отъ радостъ. Никога, никога въ живота си той не се е чувствувалъ тѣй щастливъ... Имаше той майка, имаше свои чеда, четири бедни, но здрави червендалести момчурляци...

(Продължава въ шеста книжка).

Александъръ Спасовъ

БИСЕРИ

Божитѣ звездички	Небето е синьо,
свѣтятъ на небето,	бездѣнно, безкрайно,
детскитѣ очички	детето е чисто,
свѣтятъ на лицето.	безгрижено, обайно.

Чичко Данчо